

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 1796

гр. София, 07.03.2022 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав,
в закрито заседание на 07.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Десислава Корнезова

като разгледа дело номер **5470** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 144 АПК във връзка с чл. 248 ГПК.

Образувано е по искане на А. Л. М. за допълване и изменение на решение № 6823/19.11.2021г. по адм. дело № 5470/2021 г. на Административен съд София-град, II-ро отделение, 22-и състав, в частта за разноските.

Твърди се, че съдът необосновано е присъдил разноски, като такива не се дължали в полза на ответника – КЗЛД, и заинтересованата страна - [фирма]. Моли да му бъдат присъдени разноски в размер на 1 000.00 евро в качеството му на гражданин на Европейския съюз, за най-добрата възможна защита.

На основание чл. 248, ал. 2 ГПК е постъпил писмен отговор от заинтересованата страна - [фирма]. Изложени са твърдения, че правото на разноски е регламентирано в чл. 143, ал. 4 АПК, а присъждането им е последица от предявяването им от процесуалния представител на дружеството. Моли искането за изменение на посоченото по-горе решение в частта с разноските да бъде отхвърлено като неоснователно.

На основание чл. 248, ал. 2 ГПК е постъпил писмен отговор от ответната страна - КЗЛД. Изложени са подробни съображения относно разликата в институтите „допълване“ и „изменение“ на решението в частта с разноските. Правилно било присъдено претендираното юрисконсултско възнаграждение. Неоснователно било искането за присъждане на разноски за „най-добра защита“, тъй като не се предвижда възможност за това, когато страната сама се представлява. Моли искането да бъде оставено без разглеждане като недопустимо, алтернативно – да бъде отхвърлено като неоснователно.

Административен съд София-град, въз основа на твърденията на страните и фактите по делото, формира следните правни изводи:

Искането на А. Л. М. е процесуално допустимо, подадено е в срока по чл. 248,

ал. 1 ГПК от активно легитимирана страна.

Разгледано по същество, искането е неоснователно.

„Отговорността за разноси в съдебното производство е обективна, невиновна отговорност. Фактическият състав, при който тя се поражда, е съвкупност от следните юридически факти: неоснователно предизвикан правен спор, направени разноси за водене на делото по повод на този спор, и съдебен акт в полза на страната, която претендира разноските“ /Определение № 5424 от 28.04.2021 г. по адм. д. № 8330/2020 г., II отд. на ВАС/.

„Нормата на чл. 143 АПК определя правилата за дължимост на разноските, направени в производството пред съда, като във всички предвидени хипотези тежестта за понасянето им е обусловена от резултата при оспорването на административния акт. Правната логика, залегнала в текстовете на чл. 143, ал. 1 - ал. 4 АПК изисква да бъдат заплатени разноските на страната, в чиято полза е постановеният съдебен акт, от страната, за която оспорването е приключило неблагоприятно“ /Определение № 327 от 12.01.2021 г. по адм. д. № 8372/2020 г., VII отд. на ВАС/.

Съгласно приложимата норма на чл. 143, ал. 3 АПК „когато съдът отхвърли оспорването или прекрати производството, ответникът има право на разноси, освен ако с поведението си е дал повод за завеждане на делото, включително юрисконсултско възнаграждение, определено съгласно чл. 37 от Закона за правната помощ“.

В конкретния случай съдебното производство срещу Решение № ППН-01-1774/2019 от 01.04.2021г. на КЗЛД е започнало по жалба на А. Л. М. и е приключило на първа инстанция с нейното отхвърляне. По делото няма данни КЗЛД, в качеството ѝ на административен орган - § 1, т. 1 ДР АПК, да е дала повод за завеждане на делото /Определение № 6514 от 31.05.2021 г. по адм. д. № 4683/2021 г., I отд. на ВАС/. Напротив, А. М. е упражнил правото си да оспори издадения индивидуален административен акт, който неблагоприятно засяга правната му сфера. Поради отхвърляне на оспорването ответникът има право да му се присъди своевременно претендираното юрисконсултско възнаграждение /Решение № 997 от 26.01.2021 г. по адм. д. № 8020/2020 г., VI отд. на ВАС/.

Размерът на последното се определя съгласно Наредбата за заплащането на правната помощ, издадена на основание чл. 37 от ЗПП. Съгласно чл. 24 от подзаконовия нормативен акт /в редакцията към датата на постановяване на съдебния акт - в сила от 01.10.2021 г./ по административни дела възнаграждението за една инстанция е от 100 до 240 лв., а по административни дела с материален интерес - от 100 до 360 лв. Настоящото административно дело е без материален интерес, поради което и юрисконсултското възнаграждение се определя в размера по изречение първо на чл. 24 НЗПП.

Следва да се има предвид и разпоредбата на чл. 25а, ал. 3 НЗПП /в редакцията към датата на постановяване на съдебния акт - в сила от 01.10.2021 г./ - „за предоставена правна помощ за получаване на документи и книжа по дела, за изготвяне на жалби, възражения, писмени отговори, без явяване в съдебно заседание, възнаграждението е от 50 до 150 лв.“.

На проведеното единствено открито съдебно заседание на 22.10.2021г. ответникът не изпраща процесуален представител, като по делото е приложено писмено становище вх. № 34413/12.10.2021 г., в което се излагат подробни съображения за нередовност и

недопустимост, а по същество – неоснователност на жалбата, без да са представени нови доказателства или да са направени доказателствени искания. Действително становището на КЗЛД не е докладвано по време на заседанието, но от протокола се установява, че процесуалният представител на заинтересованата страна юрк. Е. П. е наясно с депозирането му и се присъединява към него. Не е бил ограничен достъпът на жалбоподателя до делото преди провеждането на заседанието, нито е препятствано правото му на защита. До провеждане на устните състезания всяко дело е на разположение на страните по него, така че последните могат да се запознаят с приложеното в кориците му, да извършват справки, да копират и фотографират книгата по него, вкл. и с отговори, становища, възражения на другите страни в съдебното производство, както и да депозират допълнително становища и доказателства, за които смятат, че са необходими и относими при изясняване на спора /така вж. чл. 77-79 от Правилника за администрацията в съдилищата, приет на основание чл. 342, ал. 1 от ЗСВ/. По този начин са спазва принципът за достъп до информация на страните по съответното дело и на техните процесуални представители, като фактът, че жалбоподателят не се е възползвал от предоставената му възможност, не опорочава действията на съда да се запознае с изразената в него защитна теза и да го съобрази при решаване на спора по същество. Представеното от КЗЛД становище вх. № 34413/12.10.2021г. не е писмено доказателство по см. на ГПК, за да се постановява определение за неговото приемане в открито съдебно заседание, противно на разбирането на оспорващата страна.

В действителност на основание чл. 163, ал. 2 АПК съдията-докладчик, след проверката за допустимост на жалбата, разпорежда изпращането на преписи от нея и предоставянето на срок за писмен отговор единствено на страните, но следва да се посочи, че липсва изрична разпоредба за обратното – да бъде представен препис от отговора на ответника или заинтересованата страна за становище от страна на жалбоподателя /Решение № 2603 от 25.02.2021 г. по адм. д. № 11418/2020 г., VII отд. на ВАС/. Отделно от това, чрез становището е обективизирана писмено защитата на ответника, за която законодателят не въвежда нито задължението за осъществяването ѝ, нито за информирането на насрещната страна при осъществяването ѝ, освен в случаите, когато е необходимо събирането на други доказателства, извън тези по административната преписка, с цел изясняване на правния спор /чл. 163, ал. 3 АПК; Решение № 3603 от 12.03.2019 г. по адм. д. № 10807/2017 г., III отд. на ВАС/.

По тези аргументи, обстоятелството, че становището на ответника, депозирано преди провеждане на устните състезания, не е докладвано в открито съдебно заседание на 22.10.2021г., би могло да бъде евентуално основание за допуснато съществено процесуално нарушение спрямо него, но не и по отношение на жалбоподателя. /Решение № 175 от 06.01.2017 г. по гр. д. № 4318/2016 г., Г. К., II Г. О. на ВКС/.

В разпоредбата на чл. 25а, ал. 3 НЗПП не се предвижда абсолютен размер на дължимото юрисконсултско възнаграждение. Посочени са неговите минимални и максимални стойности, като в правомощията на съда е да определи точно сумата, която следва да бъде присъдена в полза на страната в процеса, представлявана от юрисконсулт. Съобразява се дали е осъществено процесуално представителство в открито съдебно заседание или защитата е предоставена само в писмен вид. Извършва се и преценка на сложността на делото – от неговата фактическа и правна страна. В конкретния случай се констатира, че А. М. е формирал своите искания въз основа на

множество факти, част от които въпреки систематизирането не са релевантни за изясняване на спора, с което се усложнява провеждането на защитата на административния орган. Именно това изисква и от страна на ответника, чрез неговия процесуален представител юр.к. М. Р., въз основа на административната преписка и новопредставените от жалбоподателя писмени доказателства да извърши задълбочен анализ и да обективира крайното си становище по редовността, допустимостта и основателността на жалбата.

По тези съображения и доколкото е определен най-ниският размер на юрисконсултско възнаграждение по административни дела без материален интерес /чл. 24 НЗПП/, съответен на посочения от законодателя такъв за изготвянето на възражения и отговори на жалба /чл. 25а, ал. 3 НЗПП/, то искането на А. Л. М. за изменение на съдебното решение в частта с разноските, присъдени на КЗЛД, следва да бъде отхвърлено като неоснователно.

Съгласно нормата на чл. 143, ал. 4 АПК „когато съдът отхвърли оспорването или прекрати производството, право на разноси имат и заинтересованите страни, за които актът е благоприятен“. В конкретния случай административното производство пред КЗЛД е било образувано по повод жалбата на А. Л. М. срещу [фирма], като дружеството е конституирано като ответна страна. С оспореното Решение № ППН-01-1774/2019 от 01.04.2021г. на КЗЛД жалбата на г-н М. срещу [фирма] е обявена за недопустима и неоснователна в съответната ѝ част, т.е. административният акт е благоприятен за ответната в административното производство страна. Поради това по настоящото дело – с предмет горепосоченото решение на КЗЛД, и доколкото съдебното решение би могло да породи неблагоприятни правни последици за [фирма] последното е конституирана като заинтересована страна съгласно чл. 153, ал. 1 във връзка с чл. 15, ал. 1 АПК /Определение № 9746 от 16.07.2020 г. по адм. д. № 6596/2020 г., 5 чл. с-в на ВАС/.

С оглед резултата от воденото съдебно производство – отхвърляне на жалбата на А. Л. М. като неоснователна, в полза на [фирма] следва да бъдат присъдени разноси /Определение № 16079 от 27.11.2019 г. по адм. д. № 7265/2019 г., IV отд. на ВАС/, изразяващи се в своевременно претендирано от процесуалния представител на заинтересованата страна юрисконсултско възнаграждение. На основание чл. 144 АПК във връзка с чл. 78, ал. 8 ГПК в полза на юридическите лица се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт, като този размер не може да надхвърля максималния за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от ЗПП /така вж. Решение № 213 от 07.01.2021 г. по адм. д. № 7629/2020 г., II отд. на ВАС/.

Заинтересованата страна - [фирма] се е представлявала от юрисконсулт Е. П. в проведеното на 22.10.2021г. открито съдебно заседание, както и е депозирала на 16.09.2021 г. писмено становище по допустимост и основателност на оспорването.

По горните съображения и доколкото е определен най-ниският размер на юрисконсултско възнаграждение по административни дела без материален интерес /чл. 24 НЗПП/, то искането на А. Л. М. за изменение на съдебното решение в частта с разноските, присъдени на заинтересованата страна, следва да бъде отхвърлено като неоснователно.

С оглед изхода от спора и по аргумент от чл. 143, ал. 1-2 АПК, доколкото съдът не е отменил обжалвания административен акт, респ. не е отменил отказа да бъде издаден такъв, нито е налице оттегляне на административния акт – предпоставка за

прекратяване на делото, в полза на жалбоподателя не се присъждат разноси, поради което и искането за допълване и изменение на решението по чл. 248 ГПК следва да бъде отхвърлено като неоснователно /определение № 2711 от 26.02.2021 г. по адм. д. № 1677/2021 г., VI отд. на ВАС/. В полза на А. Л. М. не е било осъществено процесуално представителство от адвокат, поради което искането за присъждане на 1 000.00 евро за лично реализирана правна защита не намира опора в закона и не е валидно заявено до приключване на устните състезания.

Така мотивиран, на основание чл. 144 АПК във връзка с чл. 248, ал. 3 ГПК, Административен съд София-град, II-ро отделение, 22-и състав,

О П Р Е Д Е Л И:

ОТХВЪРЛЯ искане вх. № 206/05.01.2022г. на А. Л. М. за допълване и изменение на решение № 6823/19.11.2021г. по адм. дело № 5470/2021г. на Административен съд София-град, II-ро отделение, 22-и състав, в частта за разноските.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните чрез Административен съд София - град пред Върховния административен съд на Република България.

ПРЕПИС от определението да бъде връчен на страните на основание чл. 138, ал. 3 във връзка с чл. 137 АПК.

Съдия: